

Djevelens kirke

Cam Lavac

DJEVELENS KIRKE

HoboForlag

Originalens tittel: Satan's Church

Copyright© Cam Lavac

Norsk utgave © HoboForlag 2010

Dette er en "smaksprøve" på thrilleren "Djevelens kirke".
Denne versjonen av kapitlene er ikke språkvasket eller korrekturlest.
Den er ikke lov å mangfoldiggjøre/gjøre bruk av uten tillatelse
fra forlaget.

Lastet ned gratis fra www.lulu.com

Kapittel 1

KARDINAL LUCCA MOROVA stirret anspent på den døende paven, mens han ønsket at han bare ville skynde seg å få det hele overstått. Lyden av pavens ansperate pust blandet seg med den stille mumlingen fra forsamlingen av kardinaler som resiterte rosenkransen, fingrene deres berørte perlene en etter en mens stille de talte opp sine «Hill deg Maria.»

Morova følte seg stadig mer ukomfortabel i sin sorte prestekjole, en strøm av svette piplet frem fra underarmene hans. Rommet var som en badstue, en kvalmende, søtlig, bitter stank av nært forestående død gjennomsyret den tunge luften. Han så seg om i rommet, på sine kolleger, alle iført sorte kapper med røde bånd, der de våket over den døende paven.

Han fanget blikket til den ene kardinalen som smilte trist og bøyd hodet i respekt. Spyttslikker! Tenkte Morova foraktfullt, og gjengjeldte det triste smilet, som for å vise at han delte mannens sorg. Mannen virket forvirret, han dro med fingeren i kragen for å gi mer plass rundt halsen og tørket svetten av pannen med et

lommeørkle. I det minste er jeg ikke den eneste som steker i dette forbaskede rommet, tenkte Morova, en anelse selvtilfreds. Å sette på klimaanlegget var utelukket, i følge legen ville den tørre luften forverre pavens pust ytterligere.

Morova visste at kardinalene hatet han, men det brød han seg ikke om. Det som betydde noe var at de respekterte og fryktet han, hvilket var bra. Kardinalkollegiet var sjalu på hans banebrytende karriereklattring til den røde-hatt brigaden.

Som den yngste kardinalen i moderne tider, var han blitt beskyldt bak sin rygg for å være overdrevent ambisiøs, for å ha kommet seg til toppen ved å tråkke over andre, og for å ha brukt knivene han hadde plassert i deres rygger som håndtak mens han klatret over dem. Men ondsinnet sladder brød han seg ikke om. Morova var trygg på at hans talent for forretninger hadde brakt han den suksessen han hadde tilegnet seg. Som *Monsignore* i Vatikanets bank hadde han tredoblet bankens formue med spekulative og kløktige investeringer. Han var klar over ryktene om mafia kontakter, og om tvilsomme avtaler som grenset mot det kriminelle. La de tro hva de vil! Sannheten var at innen han ble utnevnt som kardinal, hadde kirkens økonomi aldri vært bedre. Enhver sjalusi kollegiet må ha følt ved hans forfremmelse til kardinal ble overskygget av raseri da Alexander IX gjorde han til Kardinal Camerlengo av den Hellige Romersk Katolske Kirke. Det ydmyke tilnavnet 'Camerlengo', direkte oversatt 'Chamberland' på Italiensk, skjulte sannheten at det var den høyeste rang som noen gang var skjenket en kardinal. Camerlengoen forvalter eiendom og økonomi for den Hellige stol.

Morova tenkte på de tusener av sørgende katolikker ute på Petersplassen som holdt vake mens de ventet på det uunngåelige, deres paves bortgang. Det eneste hørbare ville være lyden fra en flokk med duer og de stille bønnene fra troende som stirret ventende mot pavens balkong, hvor et sort flagg omsider ville kunngjøre at det hele var over.

«Idioter! Hva visste vel de?» tenkte Morova. De ante ingenting om at Alexander, nært ved hadde brakt kirkens økonomi til grunne mot slutten av sitt pavedømme. Morova hadde advart paven at å samkjøre kirken med sosiale reformer for arbeiderklassen kunne støte bedriftene vekk. Da paven ikke tok hensyn til Morova's advarsler, beskyldte de store selskapene paveveldet for marxisme og, som han hadde forutsett, ble det snart slutt på donasjoner og andre tjenester.

Det skulle enorme pengesummer til for å holde Vatikanets hjul gående. Alt hardt arbeid Morova hadde lagt inn hadde blitt tilintetgjort og nå slet kirken der det gjorde mest vondt, i lommeboken.

Morova ristet av seg tankene ved et øyeblikks følelse av at noe var galt. Han kikket seg rundt. Det var stille i rommet. Kardinalene hadde sluttet å be. De så på han, ventende. Han kikket på paven. Lyden av plaget pust var stoppet og paven så fredfull ut.

Morova befalte straks: «Hent legen»

Mannen som stod nærmest døren skyndet seg ut, og ropte etter legen som stod og ventet på utsiden.

Legen skred inn i rommet med autoritet og hastet over gulvet mot

pavens seng. Kardinalene kikket nervøst på at legen trykket stetoskopet mot pasientens brystkasse. Han lyttet intenst mens han flyttet stetoskopet fra en plass til en annen. Etter en stund tok han av seg stetoskopet og ristet på hodet.

I det legen trakk seg tilbake gikk Kardinal Morova frem for å overta styringen. Tradisjonen tro, plukket han opp den lille sølvhammeren som på forhånd var blitt plassert ved pavens seng. Med høy røst ropte han pavens fødenavn «Orazio», og banket ham forsiktig på pannen med hammeren. Han gjentok dette ritualet enda en gang, og så en gang til.

Morova la fra seg hammeren for så å løfte pavens hånd, slik han varsomt kunne ta av ham fiskerens ring. Kardinalene stod høytidelig å så på mens Morova plasserte ringen på en plate av metall. Han plukket opp hammeren igjen, løftet den over hodet og knuste ringen, så snudde han seg mot samlingen av kardinaler og annonserte med en alvorlig stemme; «*Papa mortus est*». Paven er død. Så la han til:

«Paven har fått sin belønning i himmelriket».

Kardinalene velsignet seg selv ved å gjøre korsets tegn, på likt.

«Nå vil jeg be Deres Eminenser,» fortsatte han, «om å forlate oss, så jeg kan ta et personlig farvel med Hans Hellighet».

Kardinalene nikket forstående, og mens de defilerte ut av rommet gjorde hver av dem korsets tegn over den døde paven. I det de siste passerte gjennom døren kunne Morova høre en av dem.

«Camerlengoen stod Hans Hellighet svært nær. Hans sorg vil bli stor».

Morova smilte for seg selv over det han hadde overhørt. Han lukket

døren og låste den omhyggelig for å sikre at han ikke ville bli forstyrret under sin private øyeblikk med den døde paven. Så snudde han seg og gikk forbi sengen uten så mye som et blick mot liket som lå der med armene krysset over brystet og en rosenkrans fast i mellom sine livløse hender.

Morova strenet rett mot pavens bad, og brydde seg ikke om å lukke døren. Han løftet sin sorte prestekjole og satte seg ned på klosettet. Tilfreds merket han seg at han, fra denne posisjonen, hadde klar sikt bort til den døde paven. Han gryntet fornøyd i det han presset ut sitt fornødne med et kraftig brak.

Etter å ha vasket hendene omhyggelig, tørket han dem på det bløte, hvite håndkleet som bar pavens insignier. Morova betraktet sitt eget ansikt i speilet over vaskeservanten, mens han hang håndkleet på plass igjen. Mørke øyne stirret tilbake på han. Han slikket en finger for å fikse på de buskete øyenbrynene sine, snudde så hodet fra side til side, studerte speilbildet og besluttet at han for alderen, femtito, fortsatt så bra ut. Et par hvite hårstrå ved tinningene, stod i sterk kontrast mot det ellers blåsvarte håret, men han besluttet at de bare gav ham karakter. Han rynket pannen da han fikk øye på en hudorm, lente seg mot speilet for å klemme ut den frastøtende skjønnhetsfeilen, så tok han et skritt tilbake for å få et bedre overblikk over imaget sitt og var svært fornøyd med det han så. Morova visste at som *Camerlengo*, var han automatisk diskvalifisert fra å kunne bli pave, men brydde seg heller ikke noe om det. Han hadde sine egne planer, som ikke innbefattet det å bli valgt til pave. Noe slikt ville være katastrofalt for hans ambisjoner på lang sikt.

Som pave ville han ha blitt forferdelig hemmet i sitt kall til kirken, konstant under overvåking fra kritiske blikk der ute. Paven kunne ikke slippe en fjert uten at det førte til overskrifter i pressen, tenkte han respektløst. Nei, jobben som pave ville ikke passe han i det hele tatt. Han ville høste langt mer makt ved å trekke i trådene bak i kulissene, og bruke paven som sin marionett. Til tross for sin svake fremtoning og ubesluttsomhet, hadde den nylig avdøde paven vist seg å være en stor skuffelse. Den gamle idioten hadde etter hvert utviklet en alarmerende grad av selvstendighet, tenkte Morova, og se hvor det ledet ham. Kirken stod på anarkiets rand, mange av kirkens folk forlot sitt kall og internasjonal pengestøtte var nær ved å tørke inn. Og Vatikanets pengekasse hadde aldri vært så tom. Morova var bestemt på å endre dette. Han så inderlig frem i mot den kommende stemmeinndrivingen, maktfordelingen og hemmelige avtaler som ville lede frem til konklavet. Det fantes ikke tvil om hva utfallet kom til å bli, tenkte han i det han forlot toalettet. Han stanset opp foran pavens døde kropp og forkynte høyt, «Hvilken stor profitt vi har gjort på myten om denne mannen kalt Kristus». Han nikket inn mot badet og sa: «Man trenger ikke være pave for å sitte på den mest ettertraktede tronen i kristendommen, Alexander.»

Kapittel 2

TRAFIKKEN VAR KAOTISK i Viale Vaticano. Limousiner i rader for å avlevere kirkelige passasjerer som ankom i rekordhøyt antall til konklavet for å velge en ny pave.

En bil skilte seg ut. Midt i mellom alle limousinene stod en sliten, gammel Fiat Bambino. I sine glansdager hadde bilen vært skinnende blå, men nå hadde det meste av lakken enten rustet vekk, eller blitt slitt ned til den matte, røde grunningen. Tykke skyer av røyk veltet ut av eksospotten mens motoren ettertente høylytt nå og da. Den stressede portieren kikket forvirret mens Fiaten omsider kjørte opp fremfor ham. Han skred irritert frem mot bilen, og lente seg frem for å adressere føreren med utilslørt forakt. Han passet på ikke å lene seg for nært i frykt for å pådra seg en eller annen vemmelig smitte fra den lurvete okkupanten. Han tok frem et silkeskerf fra lommen og dekket til ansiktet med den.

«Du kan ikke stå her. Du må fjerne deg umiddelbart». Han pekte med fingeren.

«Turistparkeringen er på den andre siden av Plaza».

«Men jeg er ingen turist», protesterte sjåføren, «jeg er her i jobbøyemed».

Portieren tok mannen bak rattet nærmere i øyesyn. Han var tynn og uflidd og så ganske alminnelig ut ikledd en sort, flekkete arbeidskittel. Håret var fett og den allerede puslete hårmanken så ut til stadig å krype bakover på hodet. ”Skjegget” var bare gråe stubber. Et par klare, blå øyne smilte opp mot han fra baksiden av brilleglass med innfatninger av stål. Portieren syntes han så ut som en fyllick som desperat kunne trengt seg et bad. Da, med ett ble han oppmerksom på den gulnende prestekragen mot den sorte kittelen.

«Beklager, Fader», unnskyldte han seg, og bøyd hodet. «jeg la ikke merke til at De var prest. Hva bringer deg hit til Vatikanet?»

«Jeg er kommet for å være med under kardinalenes konklave» forklarte sjåføren.

«Beklager, Fader, men bare kardinalene og deres folk har adgang her».

«Men jeg er Kardinal».

Mannen protesterte uten å overbevise.

«Ja, så klart du er», svarte portieren spotsk, «og jeg er paven. Jeg beklager, men du sinker trafikken. Du må komme deg videre» sa han, og droppet tituleringen.

Han var ikke lenger så sikker på at denne mannen virkelig var prest. Roma var full fanatikere som lot som de var presteskap, særlig nå. Med et resignert sukk besluttet mannen seg for ikke å forfølge saken videre.

Med et høyt skrap fra girkassen i det han satte bilen i gir, og en bråkete ettertenning til avslutning, kjørte han av sted.

Etter å ha parkert Fiaten på den enorme turistparkeringen, hentet mannen frem en slitt pappkoffert fra baksetet og lukket døren uten å bry seg med å låse. Han anså at dersom noen gadd å stjele bilen, trengte de den mer enn han selv. Med kofferten i hånden gikk han tilbake til sekretariatets hoveddør, der portieren fortsatt var opptatt med å hilse kardinalene og deres følge. Nok en gang oppsøkte han portieren, som ikke kjente han igjen med det første.

«Kan jeg hjelpe deg, Fader?» spurte portieren, med dårlig skjult avsky mens han målte prestens loslitte bekledding og koffert med blikket. Så begynte han å dra kjensel på ham og skulte bort på ham.

«Jeg mener jeg ba deg om å forsvinne.»

Mannen smilte

«Ja, jeg gjorde som du ba meg. Jeg parkerte på turistparkeringen.»

Portieren var frustrert, og skulle akkurat til å fortelle mannen hva han mente om ham da han ble avbrutt av en stemme som kom fra en av limousinene.

«Kardinal Salvatore, er det virkelig deg?»

Mannen og portieren snudde seg mot stemmen. Døren på limousinen åpnet seg, og ut kom en imponerende mann, vakkert kledd med alle sine regalier på. Han skred målbevisst mot de to mennene med åpne

armer som hilsen. Den lurvete presten gjenkjente ham straks. Det var ingen ringere enn Kardinal Alphonso Bacherelli, prelaten i Venezia. Det to omfavnet hverandre i en varm klem, til portierens store overraskelse. Kardinal Bacherelli la merke til at portieren stod med åpen munn og måpte, og spurte:

«Hvorfor står du bare der? Hvorfor hjelper du ikke Kardinal Salvatore med bagasjen?»

Så snudde han seg mot sin kjære venn .

«Min kjære Giuseppe! Det er så godt å se deg etter alle disse årene, men si meg hvor er bilen din, og sjåføren?»

«Min bil står på parkeringsplassen,» svarte Guiseppe, «og sjåføren min ...» Han gliste. «Du ser på ham.»

Kardinal Bacherelli slo armen rundt Giuseppe's skuldre og ledet han mot inngangen til sekretariatet hvor en vakt fra Sveitsergarden gjorde honnør.

«Kom, min venn,» sa han, «vi må få deg i klær som passer til din rang.»

«Men jeg har tatt klær med meg,» protesterte Guiseppe, og siktet til kofferten sin. «Det jeg allerede har er både komfortabelt og mer enn bra nok for en skarve prest.»

Bacherelli humret.

«Du er en kirkens prins,» irettesatte han vennlig.

Giuseppe smilte, trakk på skuldrene og overgav seg til vennens omsorg.

Kardinal Salvatore trakk seg tilbake for seg selv i leiligheten han hadde fått tildelt i det apostoliske palasset. Han fikk et overblikk, og fant ut at han likte leiligheten. Den var enkel, blottet for kostbar utsmykning, kunst og antikviteter som prydet veggene på de offentlige plassene i palasset. Det var en enkel seng, en stol, og en liten kjøkkenkrok hvor han kunne lage seg frokost og koke kaffe. Den eneste dekorasjonen var et krusifiks og et innrammet fotografi av den avdøde paven.

Giuseppe knelte ned på gulvet foran fotografiet og tenkte på vennen sin. Han følte en blanding av sorg og opprømtet. Sorg over å vite at han aldri ville få se sin gode venn igjen, og glede ved en sikker visshet om at Alexander nå satt ved Kristus høyre hånd.

Han mintes da han først hadde svart på sitt kall fra Gud, hans ønske var å tjene menneskeheten som en enkel prest, uten høyere ambisjoner enn det. Hans beste venn på skolen hadde også fått kallet og de gikk i kloster sammen. Vennen var ambisiøs og kunne sno seg i det politiske spillet. Hans fremgangrike stigning gjennom de kirkelige gradene var intet annet enn spektakulære.

Fordi han forstod viktigheten av å ha en alliert å betro seg til, dro han Giuseppe med seg.

Giuseppes mentor ble Pave Alexander IX og etter sin kroning utpekte han sin motstridige venn til biskop, før han senere forærte ham kardinalens røde hatt.

Giuseppe aksepterte dette uten protest, fast i troen på Guds uransakelige vilje. Han ble gitt erkebispedømme over Venezia, men

det tok ikke lang tid før han ulykkelig bønnfalt om å få reise tilbake til sin kjære landsby ved foten av Dolomitt fjellene nord i Italia. Han hevdet at han ikke var noen kirkeadministrator og at han kunne tjene Herren bedre som prest for sin flokk av fattige sognebarn i landsbyen og omkringliggende distrikter.

Motvillig føyde paven seg etter vennens innvendinger og gjorde ham til kirkehistoriens høyest rangerte sokneprest.

Da Kardinal Salvatore trakk seg tilbake som prelat for Venezia, ble biskop Bacherelli forfremmet til kardinal for å fylle den tomme plassen.

Kapittel 3

«PAPPA, VÆR SÅ SNILL! IKKE LA dem ta meg!» bønnfalt barnet.

«Det er til ditt eget beste, Luca. Du er svakelig både i kropp og sinn – akkurat som din mor. Dette vil gjøre deg sterk». Munken stod som en skrekkinnjagende åpenbaring, ansiktstrekkene hans bortgjemt dypt inne i hetten på hans mørke bekleddning. Han nærmet seg gutten med mekaniske bevegelser, hånden utstrakt. Gutten hylte, nå gråt han også, bønnfalt sin far om å la han få bli. Bak faren, med armene i kors og morske ansikter stod guttens to halvsøsken.

«Ikke vær en baby Luca,» ertet jenta.

«Oppfør deg som en mann for en gangs skyld,» kjeftet gutten.

«Men jeg vil ikke at han skal ta meg. Jeg vil ha mammaen min!»

«Moren din er død, Luca,» minnet faren om.

Dette fikk gutten til å gråte enda mer. Munken røsket tak i hånden hans og begynte å trekke han mot døren. Luca plantet hælene i bakken. Han hylte, men han hadde ingenting å stille opp med. Munken var hans overmann.

Kardinal Luca Morova bråvåknet fra marerittet, våt av svette, og i noen sekunder uviss på hvor han var. Telefonen kimte ustanselig og han husket at han befant seg på kontoret sitt. Han hadde sovet på klappsenget han hadde fått satt inn der. Han kikket på de selvlysende tallene på klokken sin. Den var fire på morgenen. Han hadde sovet i to timer.

Han gned seg i øynene i et forsøk på å hviske vekk den omtåkede følelsen i det han plukket opp telefonrøret. «Pronto!»

«Vekket jeg deg?» Den amerikanske stemmen snakket med et slepende tonefall.

«Det har ikke noe å si, jeg skulle stå opp nå uansett,» svarte Morova, og hørte sitt eget ekko som avslørte at telefonen kom fra andre siden av Atlanteren. Han var oppmerksom nå. «Fikk du sikret midlene?» ville han vite

«Ikke noe problem,» forsikret amerikaneren, «sørg bare for at vår mann får nikket.»

«Ta deg av din jobb, så skal nok jeg ta meg av min,» sa Morova irritert.

«Tohundre millioner amerikanske dollar er helvetes mye penger,» svarte mannen tørt.

«En liten investering, skulle jeg mene, om vi vurderer ut fra omstendighetene?»

«Ja, vel, forutsatt at vår mann havner i stolen, hvis ikke ...» Amerikaneren lot den siste setningen henge i lufta.

Morova ignorerte den underliggende trusselen.

«Når vil pengene bli overført?»

«Det er tatt hånd om,» avsluttet han og la på.

Morova la røret på i sin ende, og gikk ut på badet for å stelle seg før enda en lang dag med telefoner. Tohundre millioner dollar ville hjelpe mye.

Takk for at du lastet ned og leste disse tre første kapitlene fra "Djevelens kirke". Den er fortsatt under oversetting og skal etter planen være klar før sommerferien.

Har du noen synspunkter så langt; send gjerne en mail om du har tid.

Skriv til : svein@hoboforlag.com

På forhånd takk!

Har du lyst til å vite mer om boka og forfatteren?

Sjekk ut disse sidene som forlaget New Holland har:

<http://www.camlavac.com.au/>

eller Cam's egen blogg: <http://camlavac.blogspot.com/>